

Brutální a vražedné pokusy na lidech ve jménu německé vědy, prestiže a rodinného štěstí...

- CZ24 News | 9. února 2022

NĚMECKO: Pokusná osoba byla vybrána z řad zdravých vězňů. Byla následně připoutána ke dnu plechového bazénku ve středu laboratoře tak, aby se nemohla hýbat. Voda byla slaná, o teplotě 3°C. A tělo buď nahé, nebo oblečené do kombinézy Luftwaffe. Někdy i s helmou, plovací vestou nebo dalšími součástmi výbavy. Průběh experimentu, tedy zejména fyziologické projevy testované osoby, byly Dr. Sigmundem Rascherem pečlivě, minutu po minutě, zapisovány...

Bezvědomí nastávalo zpravidla do jedné hodiny. Následně smrt. V lepším případě rychlá a ihned, v horším až jako následek teplotního šoku při následném simulovaném ohřevu. Malé procento pokusů sice končilo přežitím jedince, ale ten pak musel být usmrcen injekcí. Aby mohla proběhnout pitva, stejně jako u ostatních. Zjišťoval se například objem volně tekoucí krve, teplota na různých místech, kontrakce svalů a cév a další parametry.

Občas se ale pokus nepodařil. Jako tehdy, když byli do bazénku přivázáni dva ruští důstojníci. Navzájem k sobě a nazí. Cílem bylo zjistit, zda je takto šance pilota, při sestřelení nad mořem, vyšší, pokud se ve vodě drží více lidí těsně u sebe. Pokus trval déle, než se čekalo. Už celé dvě a půl hodiny a bezvědomí u těchto mužů stále nenastávalo. Asistent Walter Neff (ano, to je ten samý Walter Neff, co mu v Dachau E. F. Burian složil píseň "TBC Marsch") naléhal na Dr. Raschera, že už oba radši usmrtí injekcemi, aby se v té vodě dál netrápili. Ale ten o tom nechtěl ani slyšet. Kategoricky trval na dokončení pokusu, dokud u nich nenastane smrt "přirozeně".

Němečtí vědci při barbarském pokusu na jednom z vězňů koncentračního tábora

Když už máčení trvalo přes tři hodiny, začal Neff do testovaných stouchat, aby Raschera přesvědčil, že bezvědomí nastalo. Místo toho se ale jeden muž probral, pak i druhý muž zvedl hlavu, a proběhl mezi nimi krátký dialog:

«Товарищ, попроси офицера, освободить нас пулей...»

«Не жди на пощаду, от этой фашистской суки!»

Následně zkusil první podat druhému ruku, doprovázeje to slovy:

«Прощай, товарищ... нам отсюда не выбраться...»

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Rascher řve na přítomného polského vězně. Ať mu to sakra překládá! Ví přece, že si to musí zapisovat, je to důležité. Polák ale zareaguje duchapřítomně:

"Říkají... no, že už dlouho nevydrží... ale že by radši padli... jako důstojníci kulkou v boji s fašisty..."

Rascher se na to moc netváří, ale pro něco si kvapem odchází do své pracovny. Polák toho ihned využije a snaží se oba trápené muže alespoň uspat tampónem s chloroformem. Náhle se ale rozletí dvěře a v nich je Rascher zpět. A míří puškou na něj i na Neffa:

"Tento experiment necháte doběhnout! Jinak Vás tady, na místě, zastřelím..."

Smrt obou Rusů nastala, ale až po více než pěti hodinách od ponoření. ..

Doktor Rascher o svých experimentech často psal. A to zejména samotnému Heinrichu Himmlerovi. Jejich blízké kontakty vznikly zásluhou Rascherovy manželky. Byla jí Karolina Diehl, o šestnáct let starší, ale stále aktraktivní vdova po divadelním režisérovi Oskaru Diehlovi.

V předválečném Mnichově zpívala šlágry po barech a nechávala si říkat "Nini". K Himlerovi měla zřejmě blíž, než Rascher kdy tušil, ale šlo mu od začátku hlavně o rodinu, prestiž a vědeckou kariéru. Rascher, coby syn z lepší doktorské rodiny, šel po maturitě studovat medicínu do Freiburgu. Musel, ale jako student tam zrovna neexceloval. Přesto nakonec získává po pěti letech doktorát. Je totiž aktivním členem NSDAP. Léčení pacientů ho ale nenaplnuje a tak se nakonec přihlásí k Luftwaffe. Jeho otce to velmi zasáhlo. Následná svatba s barovou zpěvačkou tomu také nepomohla. Co s tím? Výzkum pro Luftwaffe! Tak spojí medicínu, vědu a i tu Nini vezme táta na milost, až uvidí, kam se přes ní dostal...

Nini píše Himmlerovi často a Sigmund vždy něco doplní, většinou ohledně své vědecké práce. Například si stěžuje, že sice začal pro Luftwaffe provádět pokusy s podtlakem na primátech, ale výsledky jsou nepřenositelné. Je přesvědčen, že exaktních závěrů dosáhne pouze testováním na dobrovolnících. Ale jde o nebezpečné pokusy, kde jim "hrozí" i smrt. A tak žádné prostě nesežene. Je zoufalý. Na to mu Himmlerův asistent Rudolf Brandt v jednom z dopisů přímo sděluje, že v KL Dachau, spadajícím do Himmlerovy kompetence, může takových pokusných osob zajistit "prakticky neomezené množství". V Dachau už Rascher jedno výzkumné pracoviště má. Na věznicích z KL tam testují rostlinné extrakty proti nádorovým onemocněním v rámci Krebsforschung, Rascherův otec je velkým zastáncem alternativní medicíny. Ve zřízení laboratoře s tlakovou komorou, termostatickou místností a zmíněným bazénkem tak už nebrání nic...

Himmler se některých experimentů, na Rascherovo pozvání, dokonce zúčastnil přímo osobně. Byl ale poměrně útlocitný, už při pohledu na krev se mu dělalo mdlo. Jen při pokusech s hypotermií zde zemřela asi stovka vězňů. Navrhuje tedy, ať se Rascher inspiruje jinde, třeba u rybářů z Nordsee. Ti přeci, když se vrátí polozmrzlí od moře, zalehnou doma se ženou pod peřinu a hned... však ví, mrká na něj. Rodina Rascherových už má tou dobou 3 malé děti. Všude je dává za vzor. Nikdy by nečekal, že jeho starší "kamarádka" Nini bude mít ještě v pětáctýřiceti letech vlastní, ale německá medicína evidentně umí i zázraky! Himmler je nadšen.

Rascher tak po mnoha pokusech dochází k závěru, že jedinou metodou ohřátí podchlazeného pilota, eliminující teplotní šok, je vlastní živočišné teplo. Ale jak rozmrazování urychlit? Mění proto postup. Experiment sice proběhne stejně, jak předtím, ale rozmrazení už se nebude provádět horkou vodou. Namísto toho byla z KL Ravensbrück předobjednána skupina žen. Požadavek na dostatek živočišného tepla a podkožního tuku byl ale u vězeňkyň problém splnit. Proto byla vyselektována z čerstvého transportu čtveřice romských žen. Testovaný "pilot", jakmile upadl do bezvědomí, byl z bazénku vytažen a z obou stran svázan se dvěma z nich, do naha vysvlečenými, aby ho "přivedly k životu". Ale ani to nefungovalo. Následně byly usmrceny, protože bylo nežádoucí, aby mezi vězně prosáklo, co tyto "experimenty" obnáší. Takto se k nim hlásili dobrovolně, v domnění, že na chvíli uniknou nelidským podmínkám v KL...

Ve výčtu dalších zvrátností ani nebudu pokračovat. Popsal bych desítky stran čistým, patologickým hnusem. Zkoumání, kolik vydrží lidské tělo stupňů v horké vodě, důsledky náhlých změn tlaku z nuly na několik atmosfér, odolnost krční páteře proti rázu otevření padáku a další zvěrstva je strašné čtení. Sama věda se k výsledkům těchto experimentů stavěla od počátku rezervovaně, ačkoliv existují opodstatněné domněnky, že právě Rascherovy poznatky z podtlakových experimentů byly nakonec ve vší tichosti zohledněny v poválečném nadzvukovém a kosmickém výzkumu, zejména v USA, kde předmětné materiály skončily).

Rascher nakonec upadl v nemilost, když byla Nini přistižena při pokusu o únos kojence. Bylo jí už 48 let a další dítě už mít nemohla. Tak ho zkusila ukrást. Taková ostuda! Himmler doslova zuří. Oba manžele nechává, ihned, bez soudu, internovat do KL Buchenwald, protože probíhající setření ukazuje i na další nesrovnalosti. Nakonec žádné z předchozích tří dětí není Nini.

A někdejší podivné zmizení Rascherovy asistentky Julie Muschler, Karolininy známé, byla asi vražda. Tělo našli v Alpách, blízko cíle výletu, kam si spolu Raschlerovi vyrazili. Přidávají se navíc i vážné ekonomické nesrovnalosti. U Himmlera tedy konečná, tohle neodpouští ani svým nejvěrnějším...

V dubnu 1945 je pak Rascher evakuován do Dachau, do bunkrové cely. Ironií osudu tam, kde prováděl své pokusy. Na samém konci války, 26. dubna 1945, tedy tři dny před osvobozením tábora,

je na Himmlerův osobní příkaz zastřelen. Provede to bez varování, skrz jídelní okénko ve dveřích cely, SS-Hauptscharführer Theodor Bongartz. Do bezvládného těla ještě nezapomene kopnout se slovy:

“Ty svině. Tak teď máš trest, co sis zasloužil...”

A jak skončila protřelá Nini? Byla deportována pro změnu do KL Ravensbrück. Tam, po napadení strážné a neúspěšném pokusu o útěk, doběhla spravedlnost i ji a byla oběšena.

A proč to všechno píšu? Protože válka je strašná. A nesmí se na to zapomínat. Uvolňuje to, co si jisté typy lidí v mírových dobách nemohou dovolit. I zvěrstva v koncentracích neskutečně zakcelerovala. Nuly se chopí svých životních šancí. Tak pozor na ty, kdo s ní teď mávají jako s nějakou alternativou. Už je jich okolo zase docela dost...

Dnes je to totiž přesně 77 let, co vojska frontu Ivana Stěpanoviče Koněva osvobodila rábory KL Auschwitz-I a KL Auschwitz-II. Děkuji a nezapomínám...

AUTOR: Pavel Cimbal

[ZDROJ](#)